

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

TUDOR VLADIMIRESCU - DOMN CREȘTIN MARTIR - VOIEVODUL DREPTĂȚII SOCIALE

(partea a IV-a)

„Ridicarea lui Tudor fu deșteptarea nației.”
(NICOLAE BĂLCESCU)

*„Personalitatea e acel individ înzestrat cu
capacitatea de a se dăruia. Eroul este o
personalitate, deoarece nu-și mai aparține!”*
(PETRE ȚUȚEA)

Toată starea dramatică în care **norodul oltean**, în mod expres, și **cel valah**, la modul general, în care se perpelea de moarte, se datora anarhiei creată de fanarioți. Jafurile dese comise de turci, nechivernisirea stăpânitorilor presupuși creștini, dar în fapt, venetici greci, huzurul lor și incapacitatea administrării țării, prin înzecirea sau însutirea birului către sultan, viziri, garda sau mercenarii protectori, redobândirea, cu mult pe deasupra, a galbenilor oferiți Porții otomane pentru firmanul de domn, conduseseră la acumularea de atrocități, cruzime, distrugeri, haos, prădăciuni, omoruri, silnicii – **prăpădenia** care a atins culmea distrugerii patrimoniului creștin-ortodox și moral-social-național.

Pe acest fundal al TRAGEDIEI valahe a îngăduit Bunul Dumnezeu, milostivirea Sa pentru Neamul dacoromân, privind apariția **semnului ceresc – cometa, deasupra Olteniei**, care va prefigura **chemarea și alegerea Pandurului Tudor Vladimirescu, ca izbăvitor al norodului său greu împilat și oropsit de regimul greco-fanariot.**

În autenticul revoluționar din Gorj se plămădește inițial, în sufletul lui de creștin ortodox, autenticitatea înțelegerii spiritului evanghelic, trăindu-și viața nu în curgerea ei firească, ci în tumultul și focul ofrandei supreme, pentru slujirea Neamului, a Patriei și a lui Dumnezeu prin crucea hristică pe care se așează iubirea și jertfa supremă.

Firea lui omenoasă, ia hotărârea temerară de a-și salva Țara pe cale revoluționară. „*Spiritul de compătimire i se unește firesc cu cel de dreptate, care îi este de asemenea înăscută, organică. Este atent și receptiv la toate silniciile asupra compatrioților lui; le adună și în curând vor umple paharul.*” (Pr. prof. **Constantin N. Galeriu**, *Tudor Vladimirescu și Lupta pentru Echitate și Dreptate Socială*, în *Glasul Bisericii*, Rev. Ofic. a Sf. Mitropolii a Ungrovlahiei, Anul XL, nr. 3-5 Martie-Mai 1981)

Unii dintre contemporanii săi apropiați, precum aghiotantul Chiriac Popescu îl portretizează astfel: „*Puțin la vorbă și voinic la inimă și la suflet, nelenevos, cu multă minte sănătoasă și curajos.*”

Altul, ca Zilot Românul îl conturează mai adânc. „**Cu adevărat, avea omul și duh firesc și vorba lui puțină și totdeauna pe gânduri, și când îl frigea cărbunele ce-l avea ascuns în inimă scăpa câte o vorbă disperată asupra tiraniei.**” Lor li s-a alăturat și Scarlat Dăscălescu cu altă fină observație. „**Netăgăduit, era un om de inimă și hotărâtor, poate și ambițios, și din aceste calități se naște vitejia... A avea stofă de om mare, dar timpul, locul și mijloacele i-au lipsit.**”

(G. Călinescu, *Istoria Literaturii Române de la origini până în prezent*, Buc., 1941)

Tudor Vladimirescu a fost un om al epocii sale și chiar peste ea, care a gândit și acționat pentru schimbarea destinului națiunii sale în conformitate cu evoluțiile generale din spațiul central și est-european. Educăt, inteligent, **patriot**, Vladimirescu a conștientizat că binele țării sale nu poate fi realizat fără o schimbare radicală la nivelul conducerii (înlăturarea fanarioților) și a mentalului colectiv... Din noiembrie 1820 Tudor se află în Capitală și, undeva la finalul acestui an sau începutul lui 1821, **negociază și semnează un acord cu Eteria** privind o colaborare în cazul unui conflict ruso-turc.” (Alin Spănu, *Revoluția lui Tudor Vladimirescu în contextul bătăliilor informative pentru spațiul românesc, în RETRĂIRI ISTORICE ÎN VEACUL XXI*, Ediția a XVII-a, **1821-2021-200 de ani de la Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu și încetarea domniilor fanariote...**, Ed. Rocart 2021, p. 81, 83)

TUDOR – în aramaica pelasgă, caoină, ca efigie a nobleței primordiale se tâlcuiește: TU, Doamne! Ești Cel, Care mi-ai lăsat moștenire veșnicia DORULUI!

Tudor Vladimirescu a fost mai mult decât „patriot”. A fost un **naționalist creștin ortodox, mărturisitor!** Noțiunea de patriot nu are apartenență religioasă, cea de **naționalist** da! Tudor a tatonat terenul privind intenția eteriștilor, care doreau eliberarea Greciei de sub jugul otoman, prin brațul înarmat și armat al Valahului-gorjan și a oastei sale, iar dacă biruiau pandurii se alăturau și ei la marea izbândă.

Deci, Tudor n-a „negociat” și n-a semnat nici un „acord” cu Eteria, cum menționează Alin Spănu în articolul său, probabil „îndemnat” și el de filoeteristul englez Thomas Gordon, care la 1832, relatea după surse eteriste pretinsa „învoială” dintre „*Tudor Vladimirescu pe de o parte și eteriștii Iordache Olimpiotul și Ioan Farmache pe de alta, învoială datată 27 Decembrie 1820.*” (Thomas Gordon, *History of the Greek Revolution*, I-II, Edimburg-London, 1832).

Descoperirea relatării lui Thomas Gordon îi apare lui Emil Vîrtosu în anul 1947, ca o mare „revelație”, pe care o publică în lucrarea *Despre Tudor Vladimirescu și revoluția de la 1821*, Ed. Casa Școalelor, București, 1947)

Nestor Camariano și Ion Filimon se *ostenesc* din greu adăugând câte un „acord”. Ne aflăm astfel în fața a *trei* pretinse acorduri, încheiate cu căpeteniile eteriste: *primul*, numai cu Iordache Olimpiotul, prin Martie 1819; *al doilea* (<<varianta>> Gordon), cu Iordache și Farmache, la 27 Decembrie 1820; *al treilea* (<<varianta>> austriacă), pe la mijlocul lui Ianuarie 1821. Radiografia celor *trei* pretinse acorduri, o face exemplar cu autoritatea sa științifică și atitudinea național-creștin-ortodoxă marele cercetător doctor **Gheorghe D. Iscu.**

1. Cel din martie 1819, numai cu Iordache Olimpiotul, „stabilit” de Nestor Camariano.

„Acest acord nu putea fi încheiat de Tudor din următoarele motive (adăugate la inconsistența <<demonstrației>> lui N. Camariano):

a) Nu-i cunoaștem textul – nici în original, nici în copie; b) existența lui este dedusă pe baza unei surse partizane grecești filoeteriste, față de care chiar eteriști de frunte (E. Xantos) și-au exprimat, în memoriile lor, neîncrederea pentru unele informații (spre exemplu, I. Filimon, care ne-a furnizat și alte informații dubioase); c) după fuga lui Caragea – așa cum arată I.P. Liprandi, fugă facilitată de Iordache Olimpiotul, Tudor nu putea încheia vreo înțelegere cu acest mercenar al fanariotului fugar cu banii țării; d) mai mult, în 1819, în primăvară, Tudor pune la cale pe moșnenii Podeni să dea jalbă lui vodă Al. Șuțu pentru călcarea hotarelor țării de către austrieci, călcare facilitată de vodă Caragea în schimbul <<zaherelelor>> a căror trecere autoritățile austriece au permis-o în Transilvania, trecere care i-a adus lui vodă importante

venituri; jalba a ajuns la vodă Al. Șuțu și Tudor însuși a fost desemnat, alături de boierul patriot Iordache Otetelișianu, în 1819, să îndrepte hotarul țării. După fuga lui Caragea, Tudor se afla cu Iordache Olimpiotul în raporturile cele mai dușmănoase. Deci, exact cu acest mercenar fanariot Tudor nu putea să încheie vreun acord! (D.I.R., 1821, V, p. 418)

Atunci, nu erau zilele de astăzi, când sunt la putere antiromâni și anticreștini, când între politicieni și politicienisti **totul este posibil, chiar și imposibilul**. Mercenarii de azi nu numai că au încălcat flagrant și trădător hotarele țării, dar chiar **au vândut pe nimic ȚARA ROMÂNEASCĂ**, vrăjmașilor vrăjmașilor noștri seculari.

2) „Învoiala”, tot între Tudor și Iordache, dedusă de Em. Vîrtosu din relatarea lui Th. Gordon.

Nici această învoială nu s-a putut încheia, din următoarele motive:

a) Th. Gordon n-o redă textual, ci relatează despre ea, că s-ar fi încheiat <<**în limba română**>> și ar fi fost întărită, ca martor, de Gh. Leventis, secretarul consulatului general țarist din București; (cf. Em. Vîrtosu, *Despre Tudor Vladimirescu...*, p. 104)

b) Th. Gordon a fost un autor filoeterist, informațiile despre Eterie le are exclusiv din surse partizane, iar despre acțiunea eteristă din Țara Românească Gordon a folosit – ne arată Em. Vîrtosu - <<**și un manuscris grecesc scris de un „patriot anonim”** (grec) la 23 noiembrie 1821, manuscris aflat la British Museum și este atribuit lui Constantin Ducas. (ibid., p. 5)

c) În ce privește data actului despre care relatează Gordon (27.XII.1820), este de reținut mai întâi că Tudor, la 15 sept. 1820, rugase pe biv vel medelnicer Gr. Bălțeanu de la Logofetia Divanului Craiovei să-i pună <<**sorocul**>> înfățișării la București, la Divanul domnesc, într-un proces după Crăciun (25.XII.1820), „fiindcă până la Crăciun nu sântem gata de mersu la București, să ne judecăm.” (ibid., p. 38) Oare, chiar de Nașterea Domnului - anului 1820 a venit în grabă cu sufletul la gură Iordache Olimpiotul să-i ureze lui Tudor Vladimirescu Crăciun fericit!?

3) Al treilea pretins <<**acord**>> al lui Tudor Vladimirescu, de data aceasta cu două căpetenii eteriste: Iordache Olimpiotul și Ioan Farmache, document numit de A. Oțetea, în mod abuziv, <<**legământul lui Tudor față de Eterie**>>. (A. Oțetea, în *Studii, rev. de ist., an IX, 1956, nr. 2-3*, p. 125-133)

Ce cunoaște, recunoaște sau ce deduce Andrei Oțetea din considerațiile sale:

a) Că actul este o **anexă la raportul din 16 iunie al generalului Schustekh**

(comandantul suprem al forțelor armate din Transilvania, cu sediul la Sibiu) către Banffy, guvernatorul provinciei (așadar, actul provenea de la agenția austriacă de la București), că chipurile Fleischackl consulul, retras la Sibiu l-ar fi cunoscut, iar Udrișki secretarul consulatului, rămas în Capitală l-ar fi trimis, chiar dacă în corespondența sa nu este nici o urmă lăsată de acest **act**, oricât de mult s-ar fi grăbit...

b) În corespondența lui Iordache Olimpiotul cu Al. Ipsilanti, nu apare comunicarea privind <<**acordul**>> (învoiala) pe care acesta singur sau cu Farmache l-ar fi încheiat cu Tudor.

Concluzia care se desprinde arată că:

Actul descoperit de Andrei Oțetea este de fapt o copie-traducere de pe un fals confecționat de eteriști (grupul lui Al. Ipsilanti, autorul moral al asasinatului odios comis de el și eteriștii săi la Târgoviște), pentru a se justifica în fața masoneriei, contemporanilor și a Istoriei privind **mârșava crimă săvârșită**.

C.D. Aricescu, după ce a corectat pertinent sursele eteriste și filoeteriste, cade și el în logica credulității lui Gervinius, afirmând că: „Iordache Olimpiotul inițiază pe Tudor, în secretul Eteriei, **însă numai pe jumătate**.” (C.D. Aricescu, *Istoria revoluțiunii române de la 1821*, Craiova, 1874)

Absența în epocă a unei autorități imperioase a **istoriografiei românești** a făcut ca propaganda grecească, sprijinită și de cea italiană filoeteristă să popularizeze „teza” inițierii, chiar pe jumătate, adică „**iniți**” a lui Tudor și a „**acordului**” semnat cu eteriștii.

De fapt, toți masonii au încercat/ încearcă să și-l „apropie” pe Tudor Vladimirescu, ca să justifice că asasinarea lui de către marele mason Ipsilanti a fost o „**judecată în familie**”, chiar dacă Istoria l-a

consemnat pururea ca pe un **asasinat odios** care, **lasă valahilor ortodocși permanent o rană deschisă**, iar **grecilor o pată neagră pe obrazul conștiinței lor creștine** ce nu va putea fi ștearsă ori spălată niciodată.

Lucrări pertinente Revoluției de la 1821, au aparținut ilustrațiilor Nicolae Stoica de Hațeg, Vasile Alecsandri prin balada *Visul lui Tudor Vladimirescu*, Nicolae Bălcescu, B.P. Hașdeu, Laurencon, Regnault, Ubicini, V.A. Urechia, A.D. Xenopol, D. Bodin, I. Nistor, N. Iorga, **inegal și contradictoriu** frecvent, (într-o broșurică comemorativă), inegalabila Colecție Hurmuzaki, M.T. Radu, Onisifor Ghibu, Louis Roman, Vasile Maciu, I. Neacșu, N. Isar, G.D. Iscru ș.a., iar la polul opus, cele contrare, contrafăcute, deformatoare de adevăr aparținând unor Th. Gordon, Em. Vârtosu, A. Oțetea, J.J. Farsolas, Nestor Camariano, I. Filimon, I.C. Filitti, L. Pătrășcanu, D. Berindei, Tr. Mutașcu, K.K. Hatzopoulos și urmașilor urmașilor lor ...

Marele istoric **Nicolae Bălcescu**, mai mult **Român, patriot și revoluționar** decât mason, scria că, „*Revoluția de la 1821 a strigat dreptate și a vrut ca tot românul să fie liber și egal, ca statul să se facă românesc.*” (N. Bălcescu, *Opere*, I, Ed. Academiei R.S.R., București-1974, p. 173)

Analizând programul revoluționar al marelui pandur Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu sublinia că, „*Poarta călcase drepturile țării; poporul cere ca să le consfințească din nou; fanarioții și ciocoi prădaseră un veac țara, poporul cere ca puterea să se ia din mâinile lor, ca tot românul să fie liber și egal în țeara lui.*” (N. Bălcescu, *Mersul revoluției în istoria românilor*, în *Opere*, I..., p. 106)

Dacă revoluția sârbă prin Karagheorghe și Obrenovici a sfârșit jugul turcesc prin propriile jertfe și acțiuni naționale, cea grecească, eteristă izbucnită în Principatele române dorea curmarea avântului și biruinței Revoluției lui Tudor Vladimirescu pentru cauza românească și punerea ei în slujba mișcării eteriste pentru victoria grecilor.

Spre a-i „*convinge*” pe valahi, eteriștii au comis o serie de abuzuri, silnicii, jafuri, tâlhării și crime prin disprețul și ura fanariotă acumulată de un secol amar de vreme. Tulburarea, mâhnirea, durerea și consternarea lui Tudor Vladimirescu erau așadar destul de îndreptățite. „*Eu nu mă războiesc cu Poarta..., dar eu nu voi înceta de a cere... reintroducerea drepturilor... Țării Românești... Trebuie însă să vă mărturisesc sincer și cu încredere că apropierea unui corp elin sub comanda prințului Ipsilanti mă pune în cea mai mare încurcătură, pentru că nu știu pe ce temei se reazemă o asemenea acțiune... De aceea eu am somat pe prințul Ipsilanti să se oprească la bariera Bucureștilor până ce îmi va aduce dovezi că are într-adevăr autorizația unei puteri mai înalte pentru desfășurarea acțiunii sale; și aceasta, pentru motivul că eu nu sînt dispus să vărs sîngele românilor pentru Grecia și nu vreau ca printr-o măsură nesocotită și pripită să întreprind ceva în detrimentul poporului român.*” (Tudor Vladimirescu, 22 Martie 1821)

Planul masonului Ipsilanti a fost complet nechibzuit. De fapt, era/ este în gena grecilor de a se preocupa numai și numai de interesul, scopul și folosul lor. Momentul a fost ales greșit. Conjunctura internațională era complet nefavorabilă. Pregătirea grecilor era încă în curs de desfășurare. La toate acestea, lângă mândria lor și-au adăugat și trădarea valahilor, făcând astfel să eșueze total acțiunea lor pripită.

Vornicul Alexandru Beldiman sublinia în acest sens că „*Revoluția grecească pornită deci fără timp, într-un moment cînd politica marilor puteri îi era așa de potrivnică, trebuia, cu toată simpatia de care se bucura la popoarele europene, să se sfârșească într-o jalnică tragedie.*” (A.D. Xenopol, *Istoria românilor din Dacia, Cartea Românească*, București-1930, în cap. Răsturnarea domniilor fanariote)

„*Hotărînd începerea luptei deschise, în Principate, în aceste condiții nefavorabile, Al. Ipsilanti și-a permis să nesocotească „mandatul” Consfățuirii de la Ismail și hătărârile importante Conferințe eteriste de la Vostitza (Peloponez) din 26-29 Ianuarie 1821.*” (G. D. Iscru, *Revoluția din 1821 condusă de Tudor Vladimirescu*, Ed. Albatros, București, 1982, p. 51)

Mandatul era alegerea lui Ipsilanti ca șef suprem al Eteriei, dar planul lui, situat deasupra, era de a subjugă scopului Eteriei, popoare, care să lupte pentru cauza lor.

K.K. Hatzopoulos, deși filoeterist dezvăluie și unele aspecte specific masoneriei. După extinderea eteriei în Peloponez, clasa politică regională și clerul superior „*inițiat*” l-au verificat pe Ipsilanti privind

susținerea lui de către Rusia, trimițând un emisar în 1819, care află nesurprins, faptul că Rusia nu sprijinea mișcarea eteristă. Al doilea emisar I. Paparrigopoulos, câștigat de eterie, a plecat în 1820 și l-a anihilat pe primul emisar pentru a nu demoraliza stările de decizie ale Peloponezului.

La Consfătuirea de la Vostitza, cercurile conducătoare din Peloponez au cerut: a) amânarea emporală a declanșării revoluției; b) continuarea pregătirilor, dar evitarea unei mobilizări generale a poporului; c) aplicarea unor măsuri de prudență pentru a se liniști autoritățile otomane; d) prohibirea activității revoluționare a lui Gr. Dikeos; e) trimiterea unor emisari în insulele Hydra și Spetses, în Italia la exmitropolitul Ignatie, (eterist de frunte, dar și favorit al lui Capodistrias) - Capo D'Istria, Ioan conte 1776-1831, ministru de externe al Rusiei între 1809-1827, proeterist care a refuzat conducerea Eteriei, dar a sprijinit-o ajungând președintele Greciei între 1827-1831. În cele din urmă a fost asasinat.). În Rusia la Al. Ipsilanti, a fost trimis același I. Paparrigopoulos." (Konstantinos K. Hatzopoulos, *Cauzele și premisele revoluției grecești din 1821 în Principatele Române* – teză de doctorat, București, 1980).

I. Paparrigopoulos s-a oprit însă la Constantinopol, înștiințându-l pe Ipsilanti și încurajându-l să declanșeze revoluției eteristă în Moldova și în Țara Românească.

I.P. Liprandi arată că emisarul Kamarinos, trimis din Moreea la I. Capodistria, diplomatul grec l-a însărcinat cu scrisori în care îl sfătuia pe Ipsilanti să nu înceapă acțiunea. Ipsilanti i-a poruncit lui Xantos să-l omoare pe Kamarinos, care a fost executat pe o luntre la Galați. După ce Xantos a trimis înscrisurile lui Kamarinos lui Ipsilanti, acesta a declanșat revoluția. (*D.I.R.*, 1821, V, p. nota 3 a lui Liprandi)

Acțiunea lui Ipsilanti a fost complet greșită, având amploarea unei aventuri pur și simplu, care pentru Tudor Vladimirescu și revoluția sa s-a sfârșit dramatic și tragic.

Tatăl său Constantin Ipsilanti (1799, mart-1801 și 1806 oct.-nov.), domn în Moldova între 1802-1806 și în Țara Românească 1806, dec.-1807, mai.) a încercat în taină formarea unei oștiri, oficial în sprijinul țarului, în realitate însă, pentru scenariul „*Noii Grecii*”, adică **Noul Constantinopol**, fapt ce l-a determinat pe țar să-l destitue. Pe această moștenire dinastică venea fiul său Alexandru, să nesocotească Destinul unei țări ortodoxe, declanșând revoluția eteristă în Principate. Aproape toate căpeteniile eteriste ale lui Ipsilanti erau fanarioți sau „fanariotizați”.

Gruparea lui Ipsilanti și-a apropiat Eforia eteristă din București și consulatul țarist din Capitală prin grecii eteriști care le conduceau, Gh. Leventis și Al. Pini. Neputând să-l atragă și vodă Al. Șuțu, care l-a înștiințat pe sultan de planurile grecilor, cerând firman să-i piardă, dar fanarioții au aflat, l-au invitat la un praznic în *biserica grecească* din Capitală și l-au otrăvit prin medicul Hristaris. (*Izvoare narrative*, 1821)

Paharul suferințelor norodului valah pricinuite de jugul asupritor, spoliator al domnitorilor greci-fanarioți s-a umplut, dând pe dinafară prin acțiunea Eteristă, care a alarmat boierimea autohtonă, astfel că trei dintre mari boieri divaniști Grigore Brâncoveanu, Grigore Ghica și Barbu Văcărescu s-au orientat înspre Tudor, încurajându-l să ridice „*norodul*” pentru salvarea țării, la 15 Ianuarie 1821.

Secretarul cancelarului Metternich, cavalerul de Gentz, diplomat în relațiile cu domnitorii din Principate, scria referitor la poziția-atitudine a lui Tudor față de Eterie, că, „*Nici o picătură de sânge românesc nu voiește să se verse vreodată în favorul grecilor, pe care sigur îi urăște. Ipsilanti este un radical fanatic, un mincinos fără credință, iar elinii lui însetați de libertate sunt drojdia omenirii.*” (*Analele Academiei Române*, seria II, tomul XXXV, 1912-1913)

Marele Pandur Tudor știa destul de bine dedesupturile perfide ale Eteriei fanariote, spunându-i răspicat lui Ipsilanti pe la mijlocul lui Martie 1821, la București:

„*Scopul vostru este cu totul opus scopului meu. Voi ați ridicat armele pentru eliberarea Greciei, iar eu pentru a elibera pe compatrioții mei de jugul prinților greci și al unora dintre marii boieri; locul vostru nu este aici; duceți-vă, treceți Dunărea și luptați contra turcilor. În ceea ce mă privește, eu nu intenționez să lupt contra lor; eu intenționez să lupt numai împotriva abuzurilor care sfâșie patria mea.*” (*D.I.R.*, 1821, V)

- Oare i-a mers *atât de bine* la sufletul grecului spusele valahului nostru?!

Aflând despre masacrul de la Galați comis de eteriști asupra populației valahe, sultanul și-a dat seama de intențiile grecilor care preconizau renașterea Bizanțului.

6

(va urma)

21 Noiembrie 2021 + Intrarea în Biserică a Maicii Domnului